

opusdei.org

A Prelátus 2008. augusztusi levele

A Szentatyát követve a Prelátus meghív bennünket arra, hogy elmélkedjünk Szent Pál tanításáról, és gyakorlati következtetéseket vonjunk le a személyes életünkre vonatkozóan: „Kicsoda Pál? Mit mond nekem?”

2008.08.16.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Ezeket a sorokat Manilából küldöm nektek, Ázsia és Óceánia egyes országaiban tett utazásom egyik állomáshelyéről. Mindenhol alkalmam nyílt meggyőződni lányaim és fiaim Isten iránti szeretetéről és apostoli buzgóságáról. Megértem és azonosulok – bizonyos távolság tiszteletben tartásával – Szent Pál szavaival: *„Mindig hálát adunk Istennek mindnyájatokért, ahányszor csak megemlékezünk rólatok imádságainkban. Állandóan gondolunk Istenünk és Atyánk előtt tevékeny hitetekre, áldozatos szeretetetekre és Urunkba, Jézus Krisztusba vetett szilárd reményetekre.”*[1] Csatlakozzatok hozzám a hálaadásban és gyakran ismételjétek a *gratias tibi, Deus, gratias tibi!* szavakat, amelyek olyan természetességgel jöttek Atyánk ajkaira is, valahányszor rátekintett az Egyház kis részére, amely az Opus Dei Prelatúrája.

Miközben a pogány népek
Apostolának szentelt évben vagyunk,
emlékezzünk arra, amit az év
kezdetekor a Pápa javasolt nekünk:
*„Ne csak azt kérdezzük magunktól, ki
volt Pál? Mindenekelőtt azt kérdezzük,
hogya kicsoda Pál? Mit mond
nekem?”*[2] Ha a galatáknak írott
levél ismert soraira emlékszünk -
*minthogy azonban most még testben
élek, Isten Fiának hitében élek, aki
szeretett és feláldozta magát
érttem*[3]-, a Szentatya hozzátette:
*„Pál minden cselekedete ebből indul
ki. A hite Jézus Krisztus személyre
szóló szenvedélyes szeretetének a
megtapasztalásából ered, annak a
ténynek a felismeréséből, hogy
Krisztus nem egy névtelen valamiért
halt meg, hanem ő, Pál iránti
szeretetből és a Feltámadott továbbra
is szereti őt”*[4] Igen, ezzel az igaz
szeretettel keres bennünket is.

A damaszkuszi úton történt
találkozás után, amely teljes

mértékben forradalmasította életét, Krisztus Saul életének és munkásságának a középpontjába került, olyannyira, hogy Apostol végül kijelenthette: *mihi vivere Christus est*, [5] az élet számomra Krisztus. A Filippiek számára ezt plasztikusan a következőképpen magyarázza: „*Ám amit akkor előnynek tartottam, azt Krisztusért hátránynak tekintem. Sőt Uramnak, Krisztus Jézusnak fönséges ismeretéhez mérten mindent szemétnek tartok. Érte mindent elvetettem, sőt szemétnek tekintettem, csak hogy Krisztust elnyerhessem és hozzá tartozzam. Hiszen nem a törvény útján váltam igazzá, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit révén. Isten ugyanis a hit által tett igazzá.*” [6]

Ez egy minden keresztény számára mindenkor érvényes tanítás.

„*Nagyon fontos, hogy tudatosítsuk, milyen mély hatással van Jézus Krisztus az ember életére, tehát a mi*

életünkre is,”[7] hangsúlyozta a Pápa. Legyen meg szívünkben a vágy: Krisztusban élni, Krisztusból élni, Krisztusért élni, szólni hozzá az imádságban és az Eucharishtiában, hogy vele egyre jobban azonosuljunk, hogy hozzá vezessük mindazokat, akikkel az utunk során találkozunk. Mindent, ami elválaszt bennünket Istentől tekintsük szemétnek – ahogy Szent Pál tette – s az Úr kegyelmével vessük el nagyon messze magunktól.

Ahhoz, hogy Jézussal azonosulni tudjunk, amely a keresztények legfőbb célja, elsősorban szilárdan kell hinnünk Benne és azonosulnunk kell azzal a tervvel, amelyet mindannyiunk számára külön-külön kijelöl. Szent Pál segít bennünket annak a megértésében, hogy a hit nem csak az értelmünket, hanem az akaratunkat és a szívünket, az egész lényünket meghatározza. Megerősít abban, hogy az igazzá válás – az

Isteni ajándék, amely révén megszabadulunk a bűneinktől, és a Szentháromság életközösségébe kerülünk – minden emberi munkát és érdemet felülmúl. Ez az Isteni szeretet tiszta és önzetlen választása. Szent Pál a rómaiaknak írt levelében például így ír: *„Mi azt valljuk, hogy az ember a hit által válik igazzá, a törvény szerinti tettektől függetlenül.”*[8] Valamint a galatáknak: *„Tudjuk azonban, hogy az embert nem a törvény szerinti tettek teszik igazzá, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit. Ezért elfogadtuk Jézus Krisztus hitét, hogy a Krisztusba vetett hitben váljunk igazzá, nem mert tetteink megfelelnek a törvénynek, hisz a törvény szerinti tettek senkit sem tesznek igazzá.”*[9]

Igazzá válni annyit jelent, hogy elismerjük, hogy Isten irgalmas igazsága emel fel bennünket, vele egy közösségbe kerülünk, amely által valóban részt veszünk az ő

szentségében: a Szentlélek kegyelme által Krisztusban valóságos fiaivá válunk. Az Apostol szavait a Pápa a következőképpen magyarázza: „Szent Pál kifejezi a megtérésének alapvető lényegét, életének új irányát a Feltámadott Krisztussal való találkozás határozza meg. Megtérése előtt Szent Pál nem állt távol Istentől és az ő törvényétől... Krisztussal való találkozásának a fényében azonban megértette, hogy tulajdonképpen önmagát, a saját igazát kereste és ezzel az igazával önmagának élt. Felismerte, hogy életében ez az új irányítás teljes mértékben szükségessé vált. Ezt az új irányítást a következőképpen fejezi ki: 'Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretet és feláldozta magát értem.' (Gal 2,20)”[10]

A hit útját kell követnünk, hogy Krisztusban tudjunk élni. **„Apostoli lélek, így szól hozzád Szent Pál:**

'Justus ex fide vivit.' Az igaz a hitből él. Csak nem engeded, hogy a tüzed kialudjék?"[11]

S miután ezt az erényt nem kiérdemelt ajándékként kapjuk, alázattal kell kérnünk Istentől. Ez az első lépés, amelyet minduntalan megújítunk, egyre szükségesebbé válik a keresztény hivatásban való előrehaladásban. Kérjük vajon ezt naponta az Úrtól? *Adauge nobis fidem*[12] kiáltottak az apostolok a mesterüknek, amikor felfogták a korlátaikat és a tökéletlenségüket. Ugyanezt kell tennünk nekünk is. Milyen csodálatos röpima, amelyet folyamatosan ismételhetünk! S miután ez többes szám első személyében mondjuk, mások felé is megnyílunk: elismerjük, hogy ugyanazon Mennyei Atya gyermekei vagyunk, testvérek Krisztusban, az imánk könnyebben talál meghallgatásra, mert arra buzdít bennünket, hogy ne zárjuk be

magunkat a saját „én”-ünkbe, amely a Krisztussal való egyesülés legnagyobb ellensége, hanem hogy Istent fogjuk körül és Istenért gondoljunk másokra is.

Szent Josemaría szilárdan hitt ebben. A küzdelem, hogy így éljünk járhatóvá teszi számunkra az utat, hogy **„a világban élünk szemlélődő életet”**. Ez a meggyőződés, tette hozzá, **„vezet bennünket ahhoz, hogy Isten szeretete által mindig jobban törődjünk másokkal, s ne gondoljunk saját magunkra; hogy a mindennapi teendőink, az otthoni és a hivatásbeli munkánk után, a nap végeztével azt mondhassuk a lelkiismeretvizsgálatkor: Uram, nem tudom, mit mondjak magamról: Teérted csak másokra gondoltam! Felhasználva Szent Pál szavait így fejezhetnénk ezt ki: *vivo autem, iam non ego: vivit vero in me Christus*. (Gal 2,20) Ez vajon nem szemlélődő élet?”**[13]

Az Apostol leveleiben számtalanszor leírja, hogy a keresztény „Krisztusban van”, vagy másképpen, hogy Krisztus bennetek van. *„Ez a kölcsönös egymásrahatás Krisztus és a keresztények között nagyon jellemző Pál tanítására, beteljesíti mindazt, amit a hitről vall”,* magyarázza XVI. Benedek. *„Tény, hogy bár a hit mélyen egyesít bennünket Krisztussal, kiemeli a különbséget is közte és közöttünk, Pál szerint a keresztény életnek van egy része, amelyet 'misztikusnak' jellemezhetünk, mert magában foglalja a Krisztussal való azonosulásunkat és Krisztus azonosulását velünk.”*[14] Az Apostol tehát felszólíthat bennünket: *„Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, amely Krisztus Jézusban volt.”*[15] Érted most Atyánknak kitartását, ahogy ismétелgette: *Vultum tuum, Domine, requiram?*[16]

Lányaim és fiaim, ez a csodálatos tanítás nem egy vágyálom, s nem egy

egyszerű elmélet, hanem egy létező valóság, amit a gyakorlatban kell megvalósítanunk, s amely Isten kegyelméből mindenki számára elérhető, ugyanúgy, mint az ahogy az megtörtént a pogányok Apostola esetében.

A Szentatya arra buzdít bennünket, hogy mindebből két következtetést vonjunk le: *„Egyrészt a hitnek folyamatosan az Isten előtti alázatot kell kifejeznie, sőtmitöbb imádást és dicsőítést (...) Soha senkinek és semminek nem fejezhetjük ki azt a dicsőítést, amellyel Neki hódolunk. Semmilyen bálvány nem szennyezheti be a szellemi univerzumunkat, mert így ahelyett, hogy élveznénk az elért szabadságot, megalázó rabszolgaságba hullanánk vissza. Másfelől Krisztushoz való radikális kötődésünk, s a tény, hogy 'Benne vagyunk', a teljes bizalmat és határtalan örömet váltja ki bennünk.”*[17]

Hogyan megváltozik majd az életünk, ha ez a fény állandóan megvilágítja a lelkünket! Igyekezzünk a jó hírt eljuttatni sok ember füléhez.

Biztosak lehetünk afelől, hogy Pál éve különös kegyelmekkel fog segíteni az igazság terjesztésében.

Szűz Máriában a hithez való viszonyulás és a Krisztussal való egyesülés elérték a legmagasabb csúcst, amelyet egy teremtmény elérhet. Ebben a hónapban, amikor az ő testének és lelkének dicsőséges Mennybevételét ünnepeljük, újra elámulunk a csodán, amit az Isteni kegyelem képes véghezvinni, ha az emberek engedelmeskednek neki. Nyilvánvalóan, Szűz Máriában, aki az idők kezdete előtt lett kiválasztva arra, hogy a megtestesült Ige édesanyja legyen, az Isteni kegy teljes mértékben megnyilvánult. Mi, akik az ő gyermekei és Jézus Krisztus testvérei vagyunk, szeretnénk Édesanyánkra hasonlítani. Ezért

augusztus 15-én, amikor megújítjuk a Mű felajánlását az Ő legédesebb és szeplőtelen Szívének, kérjük, hogy mindenben személyesen váljanak valóra azok a kérések, amelyekkel hozzá fordulunk.

Augusztusban további emléknapiak is vannak. 23-án van ünnepeljük annak az eseménynek az évfordulóját, hogy II. János Pál nyilvánosságra hozta a döntést, mely értelmében az Opus Deit személyi prelatúrává emeli. 1931-ben augusztus 7-én Szent Josemaría új fénnel látta meg a Mű hívóinek – nőknek és férfiaknak egyaránt – a meghívását, hogy Krisztus Keresztjét minden emberi cselekedet tetőfokára helyezzék.

Ezen a napon, pappá szentelésem évfordulóján, nagy örömmel zárom le a prelatúra bírósága előtt szeretett don Álvarónk boldoggá avatási perének egyházmegyei szakaszát. Különböző alkalmak során kértelek

már benneteket, hogy imádkozzatok az ezt követő szakaszért. Az Atyánk első követőjének szentként való elismerése az Egyház és a lelkek javát fogja szolgálni.

Visszatérek azokhoz a gondolatokhoz, amelyekkel ezt a levelet kezdtem. A Távolkelet különböző országait járom és mindannyian velem vagytok. Ez a gondolat erővel tölt el és bátorságot ad ahhoz, hogy megismételjem azokat a szavakat, amelyeket Atyánk a Villa Vecchiai Pünkösd kápolna szentélyének az ajtaja fölé írt: *consummati in unum!*[18].

Támogatnunk kell egymást, hogy az életszentségre való személyes törekvésünk állandó, szilárd és örömteli legyen. Minden nap újra és újra meg kell tanulnunk Istent szeretni mindenben.

Szeretettel áld benneteket.

Atyátok

+ Javier

Manila, 2008. augusztus 1.

[1] *1 Tessz* 1, 2-3

[2] XVI. Benedek, Szentbeszéd Szent Pál év bejelentésekor, 2008. június 28.

[3] *Gal* 2,20

[4] XVI. Benedek, Szentbeszéd Szent Pál év bejelentésekor, 2008. június 28.

[5] *Fil* 1,21

[6] *Fil* 3,7-9

[7] XVI. Benedek, Általános kihallgatás beszéde, 2006. november 8.

[8] *Róm* 3,28

[9] *Gal* 2,16

[10] XVI. Benedek, Általános kihallgatás beszéde, 2006. november 8.

[11] Szt. Josemaría, *Út*, 578.p

[12] *Lk* 17,5

[13] Szt. Josemaría, *Instrukciók*, 1935. május/1950.szeptember 14., 72.p

[14] XVI. Benedek, Általános kihallgatás beszéde, 2006. november 8.

[15] *Fil* 2,5

[16] Vö. *Zsolt* 26,8 (Vulgata).

[17] XVI. Benedek, Általános kihallgatás beszéde, 2006. november 8.

[18] *Jn* 17,23

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2008-augusztusi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2008-augusztusi-levele/)
(2025.08.07.)